

have Tillid til, da vil det ikke være nogen særegen Fordeel for ham, at det kjender ham. Altsaa, det kan være, at det kan have stor Betydning, at Befalingsmændene kjende deres Mandskab, naar Befalingsmændene ere af det rette Slags og have det rette Sind overfor Mandskabet, og der bestaaer et Tillidsforhold imellem dem, men hvor disse Omstændigheder mangle, kunde det maaffee være allerheldigst, om der ikke var for noie Kjendskab til Vedkommende. Jeg opfordrer de specielt Saglyndige til at imødegaae denne Betragtning. Naar jeg dernæst har sagt, at Befalingsmænds Forsættelse synes at høre til Dagens Orden, eller synes næsten at være et System, saa skal jeg gjentage, at jeg troer, det hører til Dagens Orden, det vil sige, forsaavidt der findes Anledning til Forsættelse; thi „Dagens Orden“ behøver man ikke at forklare ved „hver Dag“, men at der følges et System, som gaaer i samme Retning, som jeg her i en varm Debat har betegnet paa den Maade, troer jeg, jeg har Ret i. Jeg antager ikke, at den høitagtede Krigsminister vil modsigge mig, naar jeg, jeg vil ikke sige paastaaer, men naar jeg antager, at det er en Regel, at, naar f. Ex. en Premierlieutenant forfremmes til Capitain og skal have sit Compagni, saa bliver han ikke ansat ved den Bataillon, hvor han er Premierlieutenant, men han bliver forflyttet til en anden Bataillon, og at det foranlediger ikke blot en enkelt eller høist to Forsættelser, men man vil gjenneemgaaende finde, at de senere Aars Forfremmelser have foranlediget adskillige flere Forsættelser hver Gang, saaledes at der er blevet omsat endeel Compagnichefer, uden at det skulde synes at staae i nogen som helst nærmere Forbindelse med Forfremmelsen, naar man ikke maatte erkjende, at ogsaa andre Grunde talte for, at der i denne Henseende skete nogen Forandring. Om det samme System følges med Hensyn til Secondlieutenanternes Forfremmelse til Premierlieutenanter, tør jeg ikke bestemt sige, men jeg er tilbøielig til at troe det; der kan være meget gode Grunde dertil. — Jeg er altsaa tilbøielig til at troe, at Secondlieutenanternes Forfremmelse til Premierlieutenanter atter foranlediger en Række Forsættelser, som ikke ere nødvendig begrunde-

i selve Forfremmelsen. Men foruden de ommeldte Dptrykninger og Forsættelser fra Linien til Reserven og fra Reserven til Forstærkningen, som allerede føre med sig, at den militaire Organisme ikke kan fastholde som Princip, at Befalingsmanden og Mandskabet skulle kjende hinanden, vil jeg sige, at der ofte findes Forsættelser, som hverken ere fremkaldte ved denne Dptrykning og heller ikke specielt ved Forfremmelser. Jeg skal saaledes anføre, at i den sidste Halvdeel af Aaret 1869, om jeg ikke mindes feil, ere af det ringe Antal af Compagnichefer, som man har havt i Forstærkningen, ikke mindre end 5 — jeg troer nok, at dette Tal er rigtigt — bleve forsatte til andre Afdelinger. Der er da ingen Dptrykning fra Linien til Reserven eller fra Reserven til Forstærkningen, saa det er ikke ubegrundet, naar jeg har udtalt mig paa denne Maade, skjøndt jeg skal selvsølgelig med Fornøielse erkjende, at en saadan Udtalelse i et Par Linier i Slutningen af en Debat kan trænge baade fra mit eget Standpunkt og i Særdeleshed, seet fra den høitærede Ministers Side, til Berigtigelse. Men nu kommer dertil, at, naar det skal gaae rigtig for sig, er der jo Ingen, der har nogen som helst Sikkerhed for, at han i det afgjørende Øieblik bliver commanderet af den Mand, som han har kjendt i mange Aar, thi denne kan jo paa et Tidspunkt af Slaget være falden eller have faaet Forfald, saa at heelt fremmede Elementer maae gribe til. Jeg paastaaer derfor vedblivende, at det er ikke det Afgjørende og kan ikke være det, om Befalingsmændene og Mandskabet have lært hinanden at kjende, og at der er saa mange Omstændigheder, der gjøre det umuligt, at det kan være den gjenneemgaaende, ledende Tanke i Hærordningen, men at det Afgjørende derimod er det, jeg har lagt Vægt paa, at Mandskabet er øvet og Befalingsmændene øvede. Dette nu anvendt paa Forstærkningsbataillonerne, maatte jeg maaffee minde om, at de vedkommende Mænd have været inde deels som Recruter, deels i Krigens Tid og endelig to, ja, der er Somme, der sige, at de tre Gange have været inde siden Krigen. Altsaa have disse Mænd været inde 4—5 Gange, saa de maae dog være øvede. Det kan gjerne være, at adskill-